

Júlia

Susan Stephens

A kísértés íze

Helen Brooks

Remény és megbocsátás

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Stephens, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A Júlia 735. eredeti címe: *A Taste of the Untamed* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Scheer Katalin

© Helen Brooks, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A Júlia 736. eredeti címe: *Ruthless Tycoon, Innocent Wife*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: G. Korda Edit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 735-736. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-349-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Stephens
A kísértés íze

1. FEJEZET

Ismét facér a legidősebb Acosta testvér!

Grace hunyorogva közelebb hajolt a képernyőhöz. Úgy látszik, a vírus, amely napok óta kerülgette, a látóidegeit is megtámadta.

Fővárosi tudósítónk, Romy Winner beszámolóját olvashatják arról, pillanatnyilag kik a legvággyottabb férjjelöltek Londonban – olvasott tovább.

A monitor furcsán villódzni kezdett, a szeme előtt fehér foltok kavargtak. Mi az ördög ez?

Felállt, hogy kinyújtóztassa sok üléstől elgémberedett tagjait. Mély lélegzetet vett, és megdörzsölte a szemét.

Most már jobban látott. Nem a monitor romlott el, ő volt végtelenül kimerült. Nem csoda, hiszen esténként egy cornwalli éjszakai klubban dolgozott, napközben pedig a klub könyvelését vezette.

Végiggörgette a jóképű, gazdag férfiakról készült képeket a *Rock* magazin online felületén. Hihetetlen, hogy már kétszer is szemtől szemben állt a híres-hírhedt Nacho Acostával! Nem lehet azt állítani, hogy egy pályán mozognak, a sors azonban időnként furcsa tréfákat produkál.

Nacho képe alatt a következő szöveg állt: „Mivel mostanra a legfiatalabb Acosta testvér is felnőtt, és függetlenné vált, munkatársunk szerint Nacho, a család legidősebb sarja, végre megengedheti magának, hogy hosszabb ideig Londonban időzzön. Úgy tűnik, a harminckét éves fiatalember láthatóan remekül szórakozik a brit fővárosban.”

A férfi látványától bizseregni kezdett a bőre, és azonnal felébredt benne a féltékenység a Nachót körülvevő, csinosabbnál csinosabb nők iránt. Ez persze nevetséges, hiszen nem is ismerik egymást. Mindkét alkalommal csak futólag találkoztak, ráadásul Grace mindkét alkalommal rosszul érezte magát, mert Nacho keresetlen eleganciájának árnyékában közönségesnek látta magát.

Először a cornwalli strandon találkoztak, egy lovaspóló-bajnokságon, amelyet Grace legjobb barátnője, Lucia – mellesleg Nacho testvére – rendezett. Csupán annyi történt, hogy a férfi kihajolt hatalmas dzsipjéből, és tetőtől talpig végigmérte Grace-t.

Még soha senki nem nézett rá így! Most is előtötte a forróság, ha eszébe jutott Nacho pillantása.

Másodszor Lucia esküvőjén futottak össze, az Acosták argentin birtokán. Grace számára csodás kalandnak ígérkezett az utazás, egészen addig, míg az ünnepi sátorban magán nem érezte Nacho sötéten izzó tekintetét.

Bár a férfi egész este a vendégek között forgolódott, Grace folyamatosan érzékelte a karizmatikus kisugárzását, függetlenül attól, milyen távol álltak egymástól. Végül Nacho mégis sort kerített rá, hogy néhány szót váltsanak egymással, de Grace annyira zavarban volt, hogy alig tudott kinyögni valamit. Aztán...

A lány felsóhajtott, és újra a monitorra meredt. Nacho Acosta egy lesifotós felvételéről nézett vissza rá, oldalán egy gyönyörű nővel, aki – ezt Grace-nek is el kellett ismernie – tökéletesen illett hozzá.

– A tiéd lehet – dünnyögte a lány, és elfordította a fejét a képernyőről.

Hiába tűnt Nacho álmai pasijának, Lucia esküvőjén egyértelműen kiderült, hogy semmi közük egymáshoz. Nem ugyanabban a ligában játszanak.

A bárzongorista játéka rángatta vissza a jelenbe. A zene mindig segített elterelni a gondolatait a problémáiról. A szülei egy ideig abban reménykedtek, hogy zongoraművész lesz belőle, de az apja halála után nem folytathatta a konzervatóriumi tanulmányait, mert nem tudták kifizetni a méregdrága tandíjat.

Grace-t ez a tragédia ébresztette rá, mennyi pénzt áldoztak a szülei a nevelésére, és hogy mindez mennyi áldozattal járhatott. Nem volt könnyű lemondania a zongoristakarrieréről, de az apja elvesztése sokkal nagyobb fájdalmat okozott neki.

Nagyon boldog volt, amikor kiderült, hogy éppen abban a klubban sikerült munkát szereznie,

amelyben az egyik legnagyobb kortárs dzsesszzenész lép fel esténként. A jó zene rendkívül fontos volt számára, mert vigaszt tudott nyújtani neki a legnehezebb időkben is.

A Nachóról szóló cikket az Acosta testvérekről készült fotóval illusztrálták. Középen Lucia, ragyogó mosollyal az ajkán, jobbján és balján két-két Acosta fivér komoly, csaknem zord tekintettel. Nacho tűnt közülük a legveszélyesebbnek.

Nem lehetett könnyű Luciának, merengett Grace. Hogy tudta négy ilyen elszánt fiútestvér mellett érvényesíteni az akaratát?

Lucia egyszer azt mondta, hogy az ő családjukban soha senki nem lehetett egyedül. Nem csoda, hogy ki akart szakadni a fojtogató családi légkörből! Ezért vállalt munkát a klubban, ahol aztán barátságot kötött Grace-szel.

A szülők halála után Nacho gyakorlatilag magára vállalta a testvérei nevelését. Lucia szerint időnként túl komolyan vette a feladatát, és úgy viselkedett, mint egy zsarnok.

Grace önkéntelenül is megborzongott, miközben a férfi arcát vizslatta a monitoron. Nachóról az a hír járta, hogy nem ismer lehetetlent, mindig megkapja, amit akar.

– Menj, és játssz egy kicsit te is! – dugta be a fejét az ajtón Clark Mayhew, a zseniális dzsesszzongorista. – Hagyd a fenébe a számítógépet, hiszen elképesztően tehetséges vagy!

– Közel sem annyira, mint te, Clark.

– Az egyetlen különbség köztünk az, hogy nekem nagyobb az önbizalmam – jelentette ki a férfi.

– Szép is lenne! – mosolyodott el Grace, majd hagyta, hogy a férfi a zongorához vonszolja. – Nem tudok kíséret nélkül játszani!

– Dehogynem tudsz! Csak hunyd be a szemed, és engedd, hogy a zene irányítson. Meglátod, menni fog.

A lány leütött néhány hangot a zongorán.

– Na ugye, megmondtam! – kiáltott fel diadalmasan Clark.

Grace szót fogadott, és lehunyta a szemét. Nem szabad ennyi időt a számítógép előtt töltenie! Napok óta romlik a látása, apró foltok cikáznak a szeme előtt. Lassan már dolgozni sem tud rendszeresen...

Két évvel később...

Amióta belépett a terembe, a lány le nem vette róla a szemét. A hatalmas térben nyolcszemélyes, elegánsan megterített asztalok sorakoztak. A velencei csillárok sárgás fénye megcsillant a kristálypoharakon és az ezüst evőeszközökön. Mindez tökéletes háttérrel biztosított a lány számára, aki nyilvánvalóan fel akarta hívni magára a figyelmét.

Tökéletes alakja volt, és sokat ígérő, tüzes tekintete. Bármelyik férfi fejét elcsavarhatta volna, mégis éppen az ő érdeklődésére pályázott. Nachót azonban hidegen hagyták a bájai.

Ideges volt, halálosan untatták a társasági események, de nem utasíthatta el a meghívást, hiszen ez volt a borvilág nagyágyúinak éves találkozója.

Nachót elsősorban remek lovaspólósként tartották számon, ám a szülei halála után kénytelen volt a kezébe venni a családi pincészet irányítását, hiszen csak így biztosíthatta a testvérei megélhetését.

Don Fernando Gonzales elegáns alakja bukkant fel a látómezejében.

– Don Fernando! – fordult oda Nacho az est házigazdájához.

Ebben a pillanatban konstataulta, hogy a tekintélyt sugárzó férfi oldalán az ismeretlen szépség mosolyog rá.

– Nacho Acosta, hadd mutassam be önnek a lányomat, Annalisa Gonzalest.

Nacho megfogta a lány tökéletesen manikűrözött kezét. Hallott róla, hogy Don Fernando komoly pénzügyi nehézségekkel küzd. Nem ő lenne az első, aki megpróbálja rátukmálni a lányát, hiszen mindenki tudja róla, hogy ő kezeli a család hatalmas vagyonát. Nacho azonban már rutinosan hátrította el a különféle praktikákat, amelyekkel a közelébe akartak férkőzni.

Egyszer csak egy szőke copfot vett észre a terem távoli sarkában. Az volt az érzése, hogy találkozott már a copf tulajdonosával, de ilyen távolságból nehéz lett volna megállapítani.

– Untatom, Señor Acosta? – kérdezte sokatmondó mosollyal az arcán Annalisa.

Don Fernando már el is tűnt, magára hagyta a fiatalokat, hogy közelebről is megismerhessék egymást.

– Bocsánat – dűnnyögte a férfi, és visszafordult a plasztikai sebészek által tökéletesre szabott archoz.

– Látom, maga tényleg olyan komisz, mint amilyen a híre.

– Még annál is komiszabb!

Kutyaugatás szakította félbe a mélyenszántó beszélgetést.

– Ha tudtam volna, hogy kutyákat is beengednek ide, elhoztam volna az én kis csivavámat, Monkey-t.

– Tökéletes desszert lett volna az én ír farkaskutyámnak – jelentette ki Nacho rezzenéstelen arccal. – Bocsásson meg, Señorita Gonzales, úgy látom, ideje asztalhoz ülnünk.

Grace leült a helyére, és nagyon örült, hogy a szomszédja kérés nélkül bemutatkozott neki. A másik oldalán mentora és munkáltatója, Elias ült, élénk beszélgetésbe merülve néhány régi ismerősével. Grace mindenáron be akarta bizonyítani, hogy egyedül is boldogul. Megvakulása óta ez az estély az első komolyabb borszakmai összejövetel, amelyen részt vesz. Ráadásul az első közös kirándulása Buddyval, a vakvezető kutyájával. Nagyon remélte, hogy megússzák az estét különösebb bakik nélkül.

Miközben kedélyesen elcsevegett a mellette ülő hölgygel, feltűnés nélkül feltérképezte kezével a terítéket, majd óvatos mozdulatokkal széthajtogatta és a combjára terítette a szalvétáját. Kicsit izgult, nehogy cukrot szórjon az ételre és sót a kávéjába.

– Itt van a bors, ha szüksége lenne rá – sietett a segítségére a szomszédja, miután felszolgálták a levest. – Én a biztonság kedvéért mindenre szórok egy kicsit, de ön bizonyára előbb megkóstolja, és csak azután dönt. Talán egy kis só sem ártana még bele.

Grace-t elöntötte a hála, amikor a nő a kezébe adta a sószórót. Amióta megvakult, rendkívül nagyra értékelte ezeket az apró gesztusokat. Ezeknek köszönhette, hogy el merte hagyni az otthonát, és egy olyan elegáns rendezvényre is elmerészkedett, mint ez a mostani. Eliasnak igaza lett. Minden áldott reggel újra fel kellett építenie önmagát. Össze kellett kaparnia annyi önbizalmat, hogy képes legyen elvégezni a feladatait. Hatalmas segítséget nyújtott neki a tudat, hogy mindig akad néhány kedves ember, akikért érdemes élni.

– Ön a borsakma egyik legjelentősebb képviselőjének dolgozik – jegyezte meg a mellette ülő hölgy, akit mélyen megindított, hogy Elias személyesen képezte ki a lányt sommelier-nek.

– Olyan, mintha az apám lenne – ismerte el Grace.

– Az édesapját elveszítette? – kérdezte a nő együttérzően.

– Igen – bólintott a lány. Képtelen lett volna ennél többet kipróbálni magából.

– Én is, még hozzá nagyon fiatalon. Szerencséje van, hogy olyan embert tudhat maga mellett, mint Elias. Rendkívüli férfi! De biztos vagyok benne, hogy egy napon talál majd egy másik rendkívüli férfit, akihez hozzámegy feleségül.

– Ó, nem! Ez biztos nem fog bekövetkezni.

– Ugyan miért nem?

– Mert senkinek nem akarok a terhére lenni.

– Hogy juthat ilyesmi az eszébe, kedvesem?

Grace komolyan gondolta, amit mondott. Ugyanezt érezte akkor is, amikor az anyja hozzáment egy férfihoz, akinek az előző házasságából már szintén voltak gyerekei. A lány akkor úgy döntött, inkább elköltözik otthonról, hogy ne zavarja az anyja boldogságát.

De nem akarta ezt a különleges estét sötét gondolatokkal tönkretenni.

– Még egy csomó dolgot meg kell tanulnom – felelte kitérően. – Hozzá kell szoknom ehhez az új állapothoz. Majd akkor engedhetem meg magamnak a szerelmet, ha már egyedül is jól boldogulok.

– Grace arcán szomorkás mosoly futott át. – Vagy egyszerűen csak várom, hogy rám találjon a szerelem.

– Maga nagyon bátor lány, Grace – fogta meg a kezét a hölgy. – Megérdemli a boldogságot, ne érje be kevesebbel!

Nacho egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Miután Annalisa sértődötten megvonta a vállát, és hátat fordított neki, a férfi eltűnődött, mikor vált ilyen közönyössé a könnyen kapható nők iránt. Valószínűleg a korán rászakadó felelősség tette ilyen cinikussá. Azok a nők, akikkel eddig összehozta a sors, elképesztően felszínesnek tűntek, és valamennyien ugyanazt akarták: szerezni egy férfit, aki gondoskodik róluk, anyagilag és érzelmileg egyaránt. Nacho érzelmi tartalékai azonban teljesen kimerültek, miután fiatalokora óta neki kellett gondoskodnia az egész családról.

Az öccsei, akik már megnősültek, gyakran mondogatták, milyen csodálatos érzés, ha az ember rátalál a lelki társára. Időnként, félig viccelődve, félig komolyan megkérdezte tőlük, szerintük mekkora az esélye, hogy ő is megtalálja egyszer az igazit, de oda sem figyelt a válaszaikra. Nem hitt sem a boldogságban, sem a végzetben.

Egy dologban hitt: a kemény munkában. Nem vesztegethette a drága idejét arra, hogy az igazit hajkurássza. Ha valaha komoly kapcsolata lesz, csakis olyan nőt választ majd, aki erős és független. Soha többé nem hajlandó feláldozni magát senkiért.

Még egyszer végigpásztázott a termen, hátha megtalálja azt a szőke lányt, aki olyan ismerősnek tűnt neki valahonnan, de nem járt sikerrel. Úgy látszik, a nő sem érezte túl jól magát a partin.

Nacho hamar elbúcsúzott a házigazdától. Miközben hazafelé tartott a család londoni penthouse-lakásába, nem tudta elhessegetni magától a gondolatot, hogy valami jelentőségteljes dolog történt az este folyamán. De hogy konkrétan mi, arról fogalma sem volt.

Buddyval a lába mellett nem volt nehéz eligazodnia a hatalmas borrházában. A golden retriever magabiztosan vezette keresztül Londonon, ehhez képest a csarnok különböző egységeiben való tájékozódás már gyerekjáték volt. Ezért is kapta fel a fejét, amikor a kutya morogni kezdett.

– Mi a baj, Buddy? – hajolt le hozzá a lány, hogy megvakargassa a füle tövét. De ő maga is érezte, hogy valami megváltozott. Vihar előtti csend telepedett rájuk.

Mióta egy súlyos betegség következtében teljesen megvakult, a többi érzékszerve kiéleződött. Bár egyelőre semmit sem hallott, a szíve mégis a torkában dobogott.

– Már csak egy részleget kell ellenőriznünk, Buddy. Vezess Argentínába!

A kutya azonnal megértette a vezényszót, és már el is indult a megfelelő irányba. Ha azt mondta volna neki, hogy Spanyolország vagy Franciaország, akkor sem tévedt volna el, de a biztonság kedvéért a különböző egységek neve Braille-írással is fel volt tüntetve a folyosók elején.

Grace életét fenekestül felforgatta a betegség. A diagnózis felállítását követően súlyos depresszióba esett, hónapokig nem hagyta el a lakást, még az ágyból sem kelt ki. Aztán egy nap úgy döntött, elég az önsajnálattól, össze kell szednie magát. Meg kell tanulnia együtt élni a fogyatékoságával, és segítség nélkül boldogulni a hétköznapi életben.

Eleinte nem volt hajlandó használni a fehér botját. Amikor a terapeutája felhívta a figyelmét, hogy a bot nélkül az egész életét fogságban fogja tölteni, Grace dühvel reagált.

– Így is, úgy is fogságban vagyok, semmi sem változtathat ezen!

Ezekben az első, kétségbeesett hónapokban rengeteget sírt és kiabált. De mivel a harag nem segített, végül mégiscsak kezébe vette a botot – és ezzel együtt az élete irányítását. Megtette az első lépést a függetlenség felé.

Ennek ellenére, amikor először kimerészkedett az utcára, annyira megrémült az előtte álló nehézségektől, hogy egy hétre újra visszazuhant a legmélyebb elkeseredettség állapotába. Lucia segített neki újra talpra állni. Egy nap beállított hozzá a Vakvezetőkutya-kiképző Szövetség egyik képviselőjével – és Buddyval. Grace tiltakozott, azzal érvelt, hogy önmagáról sem tud gondoskodni, nemhogy egy kutyáról, de Lucia nem tárgított.

– Elég volt az önsajnálattól, Grace! – szólt rá a barátnőjére. – Buddy csak annyit vár tőled, hogy megetesd, és időnként kividd sétálni. Szerintem képes vagy rá. Sőt kifejezetten jól fog tenni neked, ha egy kicsit mással is foglalkozol, nem csak a saját tragédiáddal.

Luciának tökéletesen igaza lett. Buddy megváltoztatta a lány életét.

– Mi a baj, kutyuskám? – kérdezte, amikor a vakvezető ismét felmordult.

A következő pillanatban azonban felismerte Elias távoli hangját. A férfit még az éjszakai klubból ismerte, ahová az ő cége szállította a borokat. Elias volt az egyetlen, aki a megvakulása után munkát ajánlott neki, később pedig képzett sommelier-t faragott Grace-ből.

– Úgy látszik, Eliasnak látogatója van – simogatta meg a kutya puha fülét. – Hozzá kell szoknod az idegenekhez, Buddy, elvégre mostantól teljes állásban itt fogunk dolgozni.

Alighogy Grace visszaért az irodába, Elias is beviharzott. Nem kellett látnia az arcát ahhoz, hogy tudja, mennyire fel van dobva.

– Egészen elképesztő argentin borokat kóstoltam az imént! – lelkesedett a férfi.

– Igen? – Grace érezte, hogy ennél többről van szó.

– Már jó pár éve ismerem a borászatot. Úgy terveztem, hogy együtt odarepülünk, és feltérképezzük a borvidéket, de ez most sajnos nem lehetséges. Egyedül kell menned, Grace.

A lány döbbenet hallgatott. Argentína? Mégis hogy utazhatna olyan messzire egyedül? Ráadásul ott él Nacho és a családja...

– Ne vágj ilyen rémült képet! – szólt rá Elias. – Te is tudod, hogy az utóbbi időben nem vagyok éppen a legjobb formában. Az orvos határozottan megtiltotta, hogy nekivágjak egy ilyen hosszú útnak.

– Akkor várjuk meg, amíg meggyógyulsz.

– Nem akarom megkockáztatni, hogy valamelyik konkurens cég lecsap ezekre a csúcsborokra. Oda kell menned, Grace! Ki mást kérhetnék meg erre? Te vagy az egyetlen, akiben fenntartás nélkül megbízom.

– És ha csalódást okozok neked?

– Nem fogsz. Repülj csak el Argentínába, és nézz körül alaposan azon a birtokon.

– Nagyon szívesen segítenék neked, Elias, de...

– Nehogy azzal gyere, hogy vak vagy! Ezt a kifogást nem fogadom el, Grace. Hiszen ezzel azt mondanád, hogy semmi értelme nem volt annak a rengeteg munkának, amit az elmúlt időszakban végeztél.

– Ha nem álltál volna mellettem kezdettől fogva, nem is sikerült volna, Elias.

A férfi tényleg fantasztikusan viselkedett. Amint tudomást szerzett a lány balsorsáról, azonnal felajánlotta a segítségét, és semmit sem várt érte cserébe.

– Tudod, milyen fontos a cégnek, hogy argentin borok is legyenek a szortimentünkben. Nem ijeszthetjük el a vevőinket azzal, hogy elzárkózunk az újdonságoktól.

– Igazad van, Elias. De miért pont nekem kell odarepülnöm? Nem tudnál valaki mást küldeni helyettem?

– Nem. És nemcsak azért, mert benned bízom meg leginkább, hanem azért sem, mert szerintem ez az út óriási lehetőség a számodra. Végre bebizonyíthatod – nem nekem, inkább saját magadnak –, hogy mire vagy képes. Szeretném, ha világklasszis borszakértő és üzletasszony válna belőled. Nem olyan nagy ügy, Grace. Legfeljebb egy hónapig leszel távol.

– Egy hónapig?! – esett kétségbe a lány. De hiszen az rengeteg idő! Ennek ellenére kezdte beadni a derekát.

– Minél előbb el kell indulnod, hogy még a szünet kezdete előtt odaéj. Részletes beszámolót várok tőled a pincészetéről, a borkészítés minden egyes munkafázisáról.

Elias soha nem várt tőle kevesebbet csak azért, mert elveszítette a látását. Grace most mégis úgy érezte, hogy ez a feladat meghaladja az erejét. Argentínába utazni nem valami apró lépés az önállósodás irányába, hanem inkább fejesugrás az ismeretlen mélységbe.

– Tudod, hogy nem utazhatok el csak úgy... – próbált ellenkezni.

– Nem, nem tudom. Hiszen Londonban is remekül kiismered magad.

– Csak mert Buddy mindig velem van.

– Hát éppen ez az! Argentínában is veled lesz. Ugye nem azt akarod mondani, hogy csak az időmet vesztegettem, amikor megtanítottam neked mindent, amit a borokról tudok?

– Természetesen nem. Fogalmam sincs, mi lett volna velem nélküled. Sosem fogom tudni kellőképpen kifejezni a hálámat.

– Nem tartok igényt a háládra, Grace. Csak annyit kérek, hogy menj, és végezd el a munkát, amire tökéletesen alkalmas vagy.

– Nem utaztam sehova azóta, hogy...

– Azóta, hogy sötétségbe borult számodra a világ? Tudom. De azt hittem, szereted a kihívásokat.

– Így is van – bólogatott a lány elszántan.

A rehabilitációja során azt sulykolták belé, hogy újabb és újabb célokat kell kitűznie maga elé. De hogy mindjárt Argentínába repüljön, az mégiscsak túlzásnak tűnt.

– Én most nem tudok utazni – szögezte le Elias még egyszer. – De egy ekkora beszállító hatalmas kockázatot jelent, tehát biztosra kell mennem. Tudnom kell, hogy tényleg olyan jók-e a boraik, mint ahogy kóstoltam. Fantasztikus érzéked van a borokhoz, Grace, tökéletesen megbízom az ítéletedben.

– És ha mégsem vagyok olyan jó?

– Nem ismerek nálad jobb sommelier-t. – A férfi egy pillanatra elhallgatott. – Viszont van valaki, aki majdnem olyan jó, mint te – folytatta aztán. – Épp az imént búcsúztam el tőle.

Grace-t megint elfogta az a különös borzongás, amit az imént érzett, amikor a kutyája megmagyarázhatatlan okból morogni kezdett.

– Nem kell aggódnod az utazás miatt – szólalt meg ismét Elias. – Az Acosta család magánrepülőgépén kényelmesen elérték Buddyval együtt.

A lány arcából kiszaladt minden vér.

– Acosta? Mégis kivel kell tárgyalnom Argentínában?

– Ne félj, nem kell találkoznod az egész klánnal, csak a birtokot vezető Nachóval.

Ez nem lehet igaz! Nem azt mondta Lucia, hogy a szőlőbirtok évek óta parlagon hever?

– Nacho? – ismételte meg a nevet kétségbeesetten. – Mondtad neki, hogy engem küldesz magad helyett?

– Te jó ég, Grace, miért csinálsz ebből ekkora ügyet? Hiszen ismered a családot, nem?

– De igen. Luciával a klubban ismerkedtünk össze, és nagyon jó barátnók lettünk. A bátyjával is találkoztam néhányszor.

– Na látod! Odautazol az egyik káprázatos birtokukra, gyönyörködsz az Andok hófödte csúcsaiban, a dülők között kanyargó folyó látványában... Jaj, ne haragudj! Nagyon sajnálom.

– Semmi baj. Egy csomó szépséget *nem* fogok látni, de ettől még el tudom végezni a rám bízott feladatot. Amúgy pedig örülök, hogy kiszabadulhatok a londoni télből. Élvezni fogom a friss levegőt, az egzotikus illatokat, a melengető napsugarakat az arcomon... Nacho járt itt az előbb?

– Igen. Bemutatta a legújabb projektjüket. Nagyon ígéretesen hangzott, amit mondott, de csak akkor leszek nyugodt, ha tőled is azt hallom, hogy első osztályú borokat készítenek. És ne felejtse el, ez az utazás nagy lehetőség a számodra.

Grace úgy döntött, hogy élni fog a lehetőséggel.

2. FEJEZET

Grace természetesen nem akarta cserben hagyni atyai jötevőjét. Eddig mindig meg tudott felelni a várakozásainak, de ezzel a mostani megbízással kemény próbatétel elé állították. Nachóval üzletet kötni kemény dió lesz, hiszen a férfi nem a rugalmasságáról híres. Mi lesz, ha Nacho nem fogja komolyan venni őt? Ha nem fogadja el az értékítéletét a borokkal és a pincészetben folyó munkával kapcsolatban?

Bár Eliástól remek oktatást kapott, a gyakorlatban még nem sokszor volt alkalma hasznosítani a tudását. Arról nem is beszélve, hogy nem volt sem olyan híres, sem olyan gazdag, mint az Acosta család tagjai.

Elég a kétségekből! – figyelmeztette magát. Bármennyire is rettegéssel tölti el a gondolat, hogy hamarosan találkozni fog Nachóval, össze kell szednie magát. Eddig valahányszor összefutottak, Grace-nek egy hang sem jött ki a torkán. Most azonban egészen más lesz a helyzet. Egyrészt mert ezúttal üzletről lesz szó, vagyis olyan terepen kell helytállnia, ahol nem viselkedhet álmodozó tinilányként. Másrészt mert ezúttal nem fogja látni a férfit, vagyis nem tereli el a figyelmét a lényegről Nacho lenyűgözően férfias megjelenése. Nincs mese, ki kell merészkednie a nagyvilágba, és meg kell mutatnia, hogy képes érvényesíteni az akaratát!

Megint eszébe jutott Lucia esküvője. Mennyire zavarban volt a sok extravagáns, magabiztos, öntudatos férfi és nő között! Nem is értette, hogy került oda, amikor pedig Nacho odalépett hozzá, hogy üdvözlje, szabályosan pánikba esett. Úgy bámult a férfira, mint egy védtelen őz a váratlanul felbukkanó autó fényszórójába. Miután pedig Nacho valamivel később odahajolt hozzá, és könnyű csókot lehelt a szájára, egyszerűen elmenekült.

– Te kis Hamupipőke! – ugratta később Lucia, aki azt is elárulta, hogy a bátyja nem volt elragadtatva Grace reakciójától.

Vajon hogyan fog viselkedni, amikor megtudja, hogy a lány, akit egyszer meg akart csókolni, megvakult? És mit szól majd ahhoz, hogy ez a vak lány fog dönteni a borászata sorsáról?

Még aznap este bepakolt a bőröndjébe. Lucia segítségével annak idején úgy rendezték el a ruháit a gardróbban, hogy pontosan tudja, melyik színárnyalat hol található. A fiókokra és a szekrények különböző rekeszeire Braille-írásos feliratok kerültek, Lucia pedig még fazon szerint is csoportosította a ruhadarabjait.

Bárcsak a belsejében dúló zűrzavart is ilyen könnyű lenne rendbe tenni!

A gondolat, hogy hamarosan újra találkozik Nachóval, egyszerre töltötte el rettegéssel és várakozással. Hogy ezúttal nem láthatja a férfit, kifejezetten előnynek tűnt. Így legalább nem lesz olyan rettenetesen zavarban. De vajon mit fog szólni Nacho, ha Elias Silver, az egyik legnagyobb európai borkereskedelmi lánc vezérigazgatója helyett Grace jelenik meg a birtokán egy vakvezető kutya társaságában?

A repülőút kellemesebb volt, mint gondolta. Sofőr vitte ki őt, Buddyt és a csomagokat a repülőtérre, ahol már várt rájuk a magángép rendkívül előzékeny személyzete. Grace igyekezett kiélvezni az út minden egyes pillanatát.

Amikor kiszállt a repülőből, máris égetni kezdték a bőrét a szubtrópusi napsugarak. Csodálatos érzés volt kiszabadulni a lucskos, borongós angol télből. Az idegen nyelv egzotikus dallama kellemesen csengett a fülének. Odavezették egy limuzinhoz, amelynek sofőrje kifogástalan angolsággal társalgott vele.

Tőle tudta meg azt is, hogy az utazását Nacho titkárnöje és Elias szervezték meg közösen, tehát nekik köszönheti, hogy minden ilyen flottul ment. Nacho még nincs a birtokon, ugyanis üzleti ügyben el kellett utaznia.

Grace rosszkedvűen hallgatta a sofőr csevegését, majd egy idő után elbóbiskolt. Fogalma sem volt, meddig tarthatott az autót, mindenesetre amikor felébredt, szellemileg és fizikailag is frissebbnek érezte magát. Végül is átszelte a fél világot, ami már önmagában is fél siker.

Alig várta, hogy felfedezze a vidéket, amelyről Elias olyan vonzó képet festett. Hallhatja majd a folyó zúgását, érezheti a növények illatát, kóstolhatja a borokat...

Elmosolyodott. Biztos volt benne, hogy nagyszerű heteknek néz elébe, még akkor is, ha Nacho közelségével nem lesz könnyű megbirkóznia.

A férfi nagyon sűrű időszakot tudhatott maga mögött. Egyik üzleti út követte a másikat, arra is alig volt ideje, hogy felkészüljön a soron következőre. De valahányszor itt lovagolt a folyó partján, elárasztotta a nyugalom. Olyan volt ez, mintha a szülei sírját látogatta volna meg, hogy megbeszélje velük az elmúlt időszak történéseit.

Amikor először tért vissza a birtokra, úgy érezte, mindenütt fájdalmas emlékek leselkednek rá. De aztán ahogy egyre több időt töltött itt, és egyre többször járta be lóháton a dűlőket, lassan megbékélt a múlttal. Végül arra is képesnek érezte magát, hogy új életet leheljen a borászatba. Azt remélte, hogy itt, az Andok lábánál olyan életet alakíthat ki magának, amilyenre mindig is vágyott.

Megpaskolta a ló nyakát, mire a csődör büszkén felvetette a fejét, és felnyerített. Nacho csak nemrég lovagolta be, így nem volt hozzászokva az ember közelségéhez. A férfi kedves szavakat suttogott a fülébe, hogy megnyugtassa. Hirtelen úgy érezte, több köze van ehhez a csodálatos lóhoz, mint a legtöbb emberhez. Pedig látszólag egészen más volt a sorsuk. A csődör elveszítette a függetlenségét, ő viszont épp most szabadult fel a sok évig tartó felelősség alól, amit a testvérei felnevelése jelentett.

A londoni playboyéletet hamar megunta, a felszínes szórakozás nem neki való. Így aztán visszajött Argentínába, és szilárdan eltökélte, hogy fellendíti a családi szőlőbirtokot.

– Mindkettőnknek jól jönne egy kis változatosság – dünnyögte a nyugtalan csődör fülébe, majd jelt adott neki az indulásra.

A barátságosan londoni időjárás után valóságos jótéteményt jelentett a dél-amerikai napsütés. Percről percre jobban érezte magát, ahogy elvágtatott a gondosan metszett szőlősorok mellett. Amikor aztán észrevette, hogy egy póráz és felügyelet nélkül bóklászó kutya éppen az egyik szőlőtőke tövében könnyít magán, nyomban odalett a jókedve. Még keményebb vágára ösztökélte a lovát, és már messziről üvöltöni kezdett:

– Hé, ez itt magánterület!

Olyan hirtelen fékezett le, hogy csak úgy csikorogtak a kavicsok a csődör patái alatt.

Grace-t halálra rémítette a váratlan zaj. Amikor pedig felismerte az üvöltő hang tulajdonosát, még jobban megijedt. Nem így képzelte a találkozásukat. Elhatározta, hogy kimérten fog viselkedni, és a kommunikációjukat kizárólag a munkára korlátozza. De persze azt hitte, hogy hivatalos körülmények között, egy hűvös irodában kerül majd sor az első találkozóra.

Most azonban kavicsok repültek a lábára, egy felhevült ló lihegését érezte a tarkóján, Nacho pedig valószínűleg villámló tekintettel mered rá a magasból. A lány lelki szemei előtt azonnal megjelent a férfi alakja. Hatalmasabb, erősebb és lenyűgözőbb volt, mint bárki, akivel élete során találkozott.

Már bánta, hogy nekivágott a kora reggeli sétának.

Nachót meglepte, hogy a nő nem mozdul, pedig ő a közvetlen közelében állt meg a lóval. Nem fordult felé, és nem reagált a kiabálására. A kutyája viszont annál hangosabban csaholt, és fenyegetően vicsorgott a váratlanul felbukkanó veszélyforrásra.

– Ez itt magánterület – ismételte meg a férfi halkabban, de nem kevésbé fenyegetően. – Idegeneknek tilos a belépés.

– Már elsőre is megértettem, Nacho – szólalt meg a lány.

Dios! Ez nem lehet igaz!

A férfi nem hitt a fülének. Aztán a nő megfordult, és ő meglátta az arcát, semmibe révedő

tekintetét.

- Grace? – kérdezte hitetlenkedve.
- Elias nem értesített róla, hogy engem küld maga helyett?
- A titkárnőm mintha említette volna...
- Nem érted, hogy lehetek éppen én a borszakértő, igaz?
- Persze hogy nem értem. Hiszen mindenki tudja, hogy Elias a legjobb a szakmában.

A lány nem válaszolt azonnal. Nacho most alaposabban szemügyre vette. Különös érzés volt úgy nézni rá, hogy Grace nem tudja viszonzni a tekintetét. Mintha kéretlenül behatolna az intim szférájába. Mintha kihasználná a sebezhetőségét.

– Sajnálom, hogy csalódást okoztam neked. Azt hittem, Elias már Londonban elmondta, hogy engem küld majd maga helyett.

- Nem, egy szóval sem említette. Fel sem merült bennem, hogy nem ő maga utazik ide.
- Azért ne legyél mérges Eliasra! Alapos kiképzést kaptam tőle, nem küldött volna ide, ha nem bízna meg tökéletesen az ítéletemben.
- Ez azt jelenti, hogy nekem is meg kell bíznom benne?

A ló nyugtalanul dobbantott a mellső lábával, és rágni kezdte a zablát. A nyereg megnyikordult a férfi súlya alatt.

– Nem értem, hogy küldhetett ide egy fiatal lányt, amikor magát a mestert vártam – jegyezte meg Nacho élesen.

- Gondolom, nem érted, mi közöm van a borokhoz.
- Egyáltalán nem értem, mit keresel itt. Ez csak valami félreértés lehet.
- Szó sincs félreértésről. Biztosíthatlak, hogy tökéletesen alkalmas vagyok a munkára.
- Ezt bárki állíthatja magáról – jegyezte meg a férfi, maró gúnnyal a hangjában.

Mindegy, gondolta, a lényeg, hogy mielőbb megszabaduljak tőle. De hogyan? Nem küldheti haza az első londoni járattal, elvégre a húga legjobb barátnője. Ráadásul vak. Nem bánhat keményen valakivel, aki itt tapogatózik előtte a porban, mert nem találja a kutyája pórázát.

- Balra tőled, kicsit feljebb – mondta kissé türelmetlenül.
- Köszönöm, de Buddy majd segít megtalálni.

Valóban, a kutya máris a lány kezéhez tolt a pórázt.

Utoljára Lucia esküvőjén találkoztak. Nachóra nagy hatással volt a lány, úgy érezte, különös kapocs köti össze őket. Szeretett volna utánajárni ennek a megmagyarázhatatlan érzésnek, de Grace olyan visszafogott és félénk volt, mint egy őzike. Valószínűleg megrémítette a Nachót körüllegő baljós léggör.

Azóta azonban sok minden megváltozott. A lány határozottnak és magabiztosnak tűnt, ami csak még inkább felcsigázta a férfi kíváncsiságát.

– Megértem, hogy sokkolt a felbukkanásom, Nacho – szólalt meg Grace békülékenyebb hangon, miközben tartotta a fegyelmezetten várakozó kutya pórázát.

– Mi történt, Grace?

A lány megvonta a vállát.

– Csak egy vírus.

Nacho nagyot nyelt, majd megkérdezte:

– Meddig maradsz? Gondolom, egy nap elég ahhoz, hogy körbejárd a birtokot, és feljegyezd az észrevételeidet.

– Egy nap? Sokkal több időre van szükségem ahhoz, hogy megalapozott véleményt mondhassak. Én nagyjából egy hónapra gondoltam.

– Egy hónapra?! – kérdezett vissza a férfi döbbenten.

– Vagy egy kicsivel többre. De ne aggódj, képzett sommelier vagyok, és szőlész-borász diplomát is szereztem.

– És hány év tapasztalat van mögötted? – faggatózott Nacho. Fel nem foghatta, hogy Elias miért éppen egy fiatal, vak lányt küldött maga helyett.

A csődör átvette a gazdája hangulatát, egyre nyugtalanabban topogott a mellső lábával. Grace

hátat fordított nekik, és elindult visszafelé a parton. A kutyája hűségesen elkísérte.

– Nem kellene felhúznod a szandáloedat? – kiabált utána a férfi.

– Nem vagyok már kisgyerek, Nacho – felelte a lány, anélkül hogy visszafordult volna.

Nem akarta, hogy a férfi észrevegye, mennyire felzaklatta a találkozás. Minél előbb vissza kell menekülnie a kis vendégházba, ahol elszállásolták, hogy összeszedje magát. Rengeteg energiát kivett belőle ez a váratlan incidens. Nem hitte volna, hogy Nacho még mindig ekkora hatással lesz rá, de úgy látszik, e tekintetben semmi sem változott.

Ennél is rosszabb volt azonban, hogy a férfi ilyen barátságtalan fogadtatásban részesítette. Úgy bánt vele, mint egy betolakodóval, akitől mielőbb meg kell szabadulnia.

Amikor legutóbb találkoztak, Grace feje még tele volt szentimentális ábrándokkal. Amikor pedig komolyra fordult a dolog, egyszerűen kerekelt oldott.

Erről azonban most szó sem lehet. Felnőtt nőként jött ide, akinek el kell végeznie a munkát, amit vállalt.

Egyenletes tempóban haladtak Buddyval, a férfi pedig a hátuk mögött lovagolt. Grace magán érezte Nacho pillantását, ami egyrészt elbizonytalanította, másrészt felizgatta. A teste kétségbeesett vágyakozással reagált a férfi közelségére.

Szerencsére még időben sikerült észhez térnie. Emlékeztette magát arra, mennyivel tapasztalatlanabb a férfinál, és hogy éppen ezért mennyivel sérülékenyebb. Egy újabb csók csak arra lenne jó, hogy végképp összetörje a szívét.

Az út egyre kavicsosabbá vált, úgyhogy egy idő után kénytelen volt felvenni a szandálját. Máskor gond nélkül végezte volna el ezt a műveletet, de a férfi jelenlétében minden rosszul sült el. Elveszítette az egyensúlyát, és kis híján orra bukott. Nacho leugrott a lóról, és máris ott termett mellette.

– Nem kell segítened, majd Buddy megoldja – próbálta Grace távol tartani magától a férfit.

– Biztos vagyok benne, hogy Buddy rengeteg dologhoz ért, de kétlem, hogy el tudna kapni, ha netán elesnél.

– Viszont meg tudja akadályozni, hogy elessek. Hidd el, a kutya meg én remekül elboldogulunk nélküled. Gyere, Buddy, menjünk haza!

Grace megszorította a lépteit, pedig az ismeretlen terep éppúgy összezavarta, mint a férfi jelenléte. Bárcsak láthatná az arckifejezését! Persze szörnyű lenne, ha csupán szájalmat olvasna le róla. Épp elégszer megtapasztalta már, hogy az emberek úgy bánnak vele, mintha nemcsak a szeme világát veszítette volna el, hanem az eszét is.

– Tényleg nincs szükségünk testőrségre, Nacho.

– Azért megengeded, hogy udvarias legyen veled? Elvégre a vendégem vagy, én pedig nem szoktam gorombán bánni a vendégeimmel.

Grace-nek eszébe jutott, mennyire fontos ez az üzlet Eliasnak. Nem tehet tönkre mindent a saját ellentmondásos érzései miatt!

– Nem alakult túl szerencsésen a találkozásunk – fordult abba az irányba, ahonnan a férfi hangját hallotta. – Sajnálom, ha barátságtalannak tűntem. Örülök, hogy itt lehetek a birtokon, és nagyon kíváncsi vagyok a boraidra. Elias óriási lelkesedéssel beszélt róluk, márpedig ő nemigen szokott tévedni. Megértem, ha bizalmatlan vagy. Nyilván nem érted, miért...

– Mit nem értek, Grace? – vágott a szavába Nacho. – Elias kész tények elé állított, és ezt igenis rossz néven veszem tőle. Mégis hogy kellene fogadnom a hírt, hogy egy tapasztalatlan lány fog dönteni a családi pincészetem jövőjéről? Őszinte leszek, nem bízom a szakértelmedben, Grace.

Nacho látta, hogy a lány összerenzen a szavaitól. Egy pillanatra megrettent a saját kegyetlenségétől. De aztán emlékeztette magát, milyen nagy a tét. A család és az alkalmazottak jövője forog kockán, nem engedheti meg magának, hogy elgyengüljön.

Ugyanakkor csodálattal töltötte el Grace határozott kiállása. Az emlékeiben élő naiv, ártatlan kislány magabiztos, érett nővé vált – ő pedig hihetetlenül vonzónak találta. És ez csak tovább bonyolította a dolgokat.

– Hogy találtad meg a folyóhoz vezető utat?

Nacho elképzelni sem tudta, milyen érzés lehet teljesen idegen terepen mozogni a látás képessége nélkül.

– Buddy megérezte a vízszagot, sőt talán a hangját is hallotta. Lelkesen ugatni kezdett, én pedig úgy döntöttem, mindkettőnknek jól fog tenni egy kiadós séta a hosszú repülőút után.

– Nem értem, hogy hallgathatta el előlem a húgom, hogy mi történt veled.

– Én kértem meg rá, hogy ne szóljon.

– De hát miért akartad eltitkolni?

– Azért, mert nem akarom, hogy a vakságom miatt máshogy kezeljenek vagy máshogy ítéljenek meg, mint eddig. Ha az emberek nem tudják előre, mire számítsanak, talán normálisabban reagálnak, amikor találkoznak velem.

– Ez elég optimistán hangzik.

– Lehetséges, de nekem nagyon fontos, hogy ne a fogyatékságom határozza meg, ki hogyan viszonyul hozzám. Tudok gondoskodni magamról, és tökéletesen el tudom végezni a rám bízott munkát.

– Nem gondolod, hogy mégis jobb lenne felkészíteni az embereket arra, hogy olyasvalakivel fognak találkozni, akinek esetleg speciális igényei vannak? Így jobban tudnának támogatni.

– Miről beszélsz? Hiszen éppen ez az, amit nem akarok! Nincs szükségem támogatásra, úgyhogy...

– Látom, a kompromisszumkészség nem tartozik az erősségeid közé – vágott közbe Nacho csípősen.

Szikrázott a levegő kettejük között. A ló izmai pattanásig feszültek, Buddy nyugtalanul felmordult. Nacho szentül elhatározta, hogy a jövőben tartózkodni fog az érzelemnyilvánítástól a lány jelenlétében. Egyszer már hagyta, hogy eluralkodjon rajta a szenvedély, még egyszer nem követi el ugyanazt a hibát.

– Miért kellene kompromisszumot kötnöm? – méltatlankodott Grace. – Az a dolgom, hogy megbirkózzam a vakságommal.

– Vigyázz, ott egy ág!

– Semmi gond – felelte a lány.

Valóban, Buddy gondosan kikerülte a bokrot, hogy a gazdája ne ütközzön bele az ágba. De vajon arra is tud vigyázni a kutya, hogy a gazdája ne kerüljön túl közel a vízhez? Ezen a szakaszon különösen erős a folyó sodrása.

Nacho máris gyártani kezdte a legkülönbélebb katasztrófa-forgatókönyveket. Egyszer már megtörtént, hogy nem tudott megakadályozni egy tragédiát, még egyszer nem engedhet meg magának ekkora hibát.

– Bár nem látom a vízpartot, de hallom a hullámok csobogását – mondta a lány, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. – Amíg Buddy mellettem van, nem érhet semmi baj.

– Nem áll fenn a veszély, hogy esetleg belecsúszol a vízbe? És ha véletlenül megtörténne, a kutya utánad ugrana és kimentene?

– Igen. Buddy jóval több mindenre képes, mint gondolnád.

Nacho fantáziája azonban – legalábbis, ami a veszélyeket illeti – nem ismert határokat. Biztos volt benne, hogy a vakvezető kutya rengeteg értékes képességgel rendelkezik, de azért el tudott képzelni olyan helyzeteket, amiket még egy ilyen fantasztikus állat sem tudna megoldani. Amíg Grace a birtokán lakik, ő felel a biztonságáért!

– Ha legközelebb kedved támad valamilyen életveszélyes kalandra, légy szíves, értesíts róla.

– Sajnálom, hogy az önállóságom ekkora sokkot okoz neked – vágott vissza a lány élesen. – Nyilván azt várnád, hogy ki se dugjam az orrom a vendégházból, amíg te fel nem bukkansz, mint valami Grál-lovag.

– Ha üzletet akarsz kötni velem, jobban teszed, ha finomítasz egy kicsit a modorodon.

– Ha így beszélsz a többi emberrel is, ahogy velem, ne csodálkozz, ha nem túl előzékenyek. Azért jöttem, hogy felmérjem a boraidat. Nem az a dolgom, hogy udvariaskodjak, hanem hogy objektív ítéletet mondjak a termékekről.

Grace-nek aztán felvágta a nyelvét, nem könnyű vitába szállni vele! Nacho alaposabban szemügyre vette a lány karcsú alakját. Bár minden tekintetben más volt, mint ahogy emlékezett rá, egy dolog nem változott: ugyanolyan vonzó, mint amikor utoljára találkoztak.

– Elias a szárnyai alá vett, ugye?

– Így van. Állást kínált, amikor senki nem akart foglalkoztatni. És rengeteg energiát fektetett a képzésembe.

Nacho még mindig nem tudott napirendre térni afölött, hogy Elias nem tájékoztatta őt az elhatározásáról. Hihetetlen, hogy egy tapasztalatlan újonc fog dönteni a borai piacra kerüléséről!

– Nem értem Eliast. Igazán felhívhatott volna.

– Ha felhív, sosem egyezel bele, hogy idejőjjenek.

Nacho tudta, hogy a lánynak igaza van.

– A titkárnődet se hibáztasd, kérlek – jegyezte meg Grace. – Valószínűleg csak akkor kapta meg Elias e-mailjét, amikor te már a repülőn ültél. A házvezetőnőd mindenesetre nagyon kedvesen fogadott.

A titkárnője tényleg említett valamit, de nagyon rosszkor hívta, így Nacho nem igazán tudott odafigyelni rá. Épp tárgyaláson volt, és az egyik partnere az apja egykori tivornyáit emlegette. A férfi úgy vélte, Nacho egyre jobban hasonlít az apjára.

Szerette volna megvédeni magát, és megértetni az idős üzletemberrel, hogy ő egészen más, mint az apja, de végül nem szólt semmit. A beszélgetés azokra az időkre emlékeztette, amikor kamasz fiú létére neki kellett felelősséget vállalnia az egész családjáért. Akkoriban mindig az apja védelmére kelt.

Csak az iskolában döbrent rá az igazságra. Nem a szülei voltak az egyetlenek, akik súlyos titkokat rejtegettek. Neki magának is voltak titkai.

– Ugye nem vonod felelősségre a titkárnődet? – kérdezett rá Grace.

– Természetesen nem – felelte a férfi szórakozottan.

A lány bólintott, majd újra nekivágott az útnak a kutyával az oldalán.

Nacho csodálattal nézte, milyen magabiztosan közlekedik a kövekkel kirakott ösvényen, holott egész életében a nagyvárosi aszfalthoz volt szokva.

– Fantasztikus itt a levegő! – jegyezte meg a lány. – Akárcsak egy jó bor: egyszerre friss és érett, gyümölcsös és virágos.

A férfi arcvonásai megkeményedtek. Na tessék, nem elég, hogy Grace fiatal és tapasztalatlan, ráadásul még romantikus is! Minél előbb meg kell szabadulnia tőle.

Ebben a pillanatban egy heves szélhajtás belekapott a lány hosszú szőke hajába. Nachót szíven ütötte a látvány. Grace most is lélegzetelállítóan gyönyörű volt, akárcsak Lucia esküvőjén.

Hogy elterelje a figyelmét, tekintetét az Andok fenséges csúcsaira szegezte. A birtoka mögött emelkedő magaslatok jótékonyan óvták szőlőtőkéit a hidegtől és a szélről, ugyanakkor kellő nedvességet biztosítottak a gyümölcs éréséhez.

– A házvezetőnőd említette, hogy Dél-Afrikában jártál üzleti úton – jegyezte meg Grace, hogy udvarias mederbe terelje a beszélgetést.

– Igen, így volt – felelte a férfi, de nem vette fel a fonalat.

A lány arra gondolt, nem véletlenül mondják Nachóról, hogy ő a legnehezebb eset az Acosta testvérek között. Persze érthető, hiszen már fiatalon hatalmas felelősség nehezedett rá. Nemcsak a testvéreiről kellett gondoskodnia, de még a pólócsapatban is ő volt a kapitány.

Elmosolyodott, és abba az irányba fordította a fejét, ahol a férfit sejtette.

Nacho szíve összefacsarodott, amikor meglátta a lány semmibe révedő tekintetét. Tudta, hogy nem fejezheti ki a részvétét, mert azzal csak feldühítené Grace-t.

– Itt vagy még?

– Alig tudok lépést tartani veled – viccelődött a férfi.

– Nem vagy túl beszédes.

– Nem vagyok szószátyár. De ha mondanivalóm van, nem fogom vissza magam.

Hallgatagon lépkedtek tovább.

– Csak szólj, ha túl gyorsan haladnék – évődött Grace.

Nacho képtelen lett volna haragudni rá. Egy kicsit a hűgára emlékeztette, aki folyton a határokat feszegette, és sokszor provokálta a családfenntartói szerepbe kényszerült bátyját.

– Látom, sikerült ellesned néhány idegesítő szokást Luciától. De mivel nem vagy a testvérem, hanem bizonyos értelemben nekem dolgozol...

– Veled dolgozom, nem neked – helyesbített a lány.

– De az tény, hogy nem vagy a testvérem, úgyhogy légy szíves, ne hozz ki a sodromból, mert az Lucia privilégiuma.

– Ez azt jelenti, hogy beletörődte a jövetelembe?

– Semmi ilyesmit nem mondtam.

Grace mosolya egyszerűen ellenállhatatlan volt. Nacho nem tudta levenni róla a szemét.

– Kérhetek tőled egy szívességet, Nacho?

– Természetesen.

– Írsz egy listát azokról a helyekről, ahová nem tehetem be a lábam? Csak azért kérem, hogy ne kövessék el több hibát. Természetesen Braille-írással.

A lány alig tudta visszatartani a nevetését, Nacho viszont össze volt zavarodva. Általában könnyen szót értett az emberekkel, hiszen azt tették, amit ő mondott. Nemigen akadt senki, aki vitába mert volna szállni vele.

– Ugye tudod, hogy nem látom az arckifejezésedet? Pedig nagyon kíváncsi volnék, milyen képet vágsz.

Nacho fejcsóválva azon tűnődött, hogyan fog szót érteni ezzel a makrancos nővel az elkövetkező napokban.

– Ahhoz, hogy sikeresen együtt tudjunk működni, muszáj lesz engedményeket tennünk – folytatta a lány elkomolyodva. – Képesek leszünk rá?

– Fogalmam sincs – rázta a fejét Nacho. – Szerinted?

A nyári szellő belekapott a lány ruhájába, és egy pillanatra látni engedte hosszú, karcsú lábszárát. A férfi nagyot nyelt.

– Emlékszel az első találkozásunkra Cornwallban? – kérdezte a lány, miközben Nacho még mindig megbűvölten meredt rá. – Meccsetek volt a strandon. Amikor megérkeztél a Monster Jeepdel, letekerted az ablakot, és...

– És?

Nachót elégtétellel töltötte el, hogy a lány fülig vörösödött.

– Csak kíváncsi voltam, emlékszel-e rá.

De még mennyire, hogy emlékezett! Csak épp nem akarta a lány orrára kötni.

– Akkor még láttalak – törte meg a csendet Grace egy idő után.

– Nem sokat változtam azóta.

– Micsoda pech! – húzta el a száját a lány. – Teljesen odáig voltam érted.

– Miért?

– Mert híres voltál, és megközelíthetetlen. Még a pólósok között is kitűntél a magabiztossággal és a távolságtartó viselkedéseddel.

– Na és az esküvőn?

– Halálra ijesztettél.

Nacho felnevetett. Te jó ég, már rég érezte magát ennyire felszabadultnak!

– És milyen érzés viszontlátni?

– Nem látlak, ami azt illeti.

– És ez segít?

– Kétségtelenül.

A férfi nem tudta megállni, hogy ne folytassa az évődést.

– Mi lenne, ha ott folytatnánk, ahol abbahagytuk?

– Akkor most faképnél kellene hogy hagyjalak. Hiszen ez történt az esküvőn is, nem igaz?

– *Touché*, Señorita Lundström.

Nacho élvezte a szócsatát, kedvére volt ez az új Grace, akinek mindenre volt talpraesett válasza. Egy vak lány, aki nem hagyja magát, és aki képes érvényesíteni az akaratát!

– Minden rendben? Megint nagyon elcsendesedtél – érdeklődött Grace.

– Csak élvezem, hogy ilyen szép napunk van.

– Tényleg csodás ez a nap! – A lány széttárta a karját, mintha magához akarná ölelni a számára láthatatlan tájat.

Nacho úgy érezte, muszáj a munkára terelnie a beszélgetést, hogy ismét kontrollálni tudja az érzéseit. Biztos volt benne, hogy Grace nem fog megfelelni az elvárásainak, ami remek ürügy lesz arra, hogy mihamarabb visszaküldje Londonba.

– Buddy is nagyon élvezi a jó időt – jegyezte meg a lány.

– Igen – dünnyögte a férfi.

Alapvetően szerette az állatokat, és ők is bizalommal voltak iránta, de Buddy tekintetéből kérlelhetetlen szigort olvasott ki. Ez a kutya az életét adná a gazdájáért, semmi kétség.

Nacho elgondolkodva nézett utánuk, amikor elindultak a kerítés mentén a kapu felé. Megindította a lány sérülékenysége és határozottsága között feszülő ellentmondás. Megpróbálta elképzelni, milyen lehet folyamatos sötétségben élni, és megborzongott. Leugrott a lóról, és utánuk eredt.

– Később találkozunk, Nacho – vetette oda a lány.

– Bekísérlek – jelentette ki a férfi ellentmondást nem tűrő hangon.

A világ legtermészetesebb dolga, hogy segít a látássérült vendégének eligazodni az ismeretlen terepen. Nem sokat tudott a vakok életéről, de annyit azért sejtett, hogy idegen környezetben nehéz lehet boldogulniuk.

Amíg elkísérte a lányt az ajtóig, egy sor kérdés merült fel benne, amit szívesen feltett volna Grace-nek. Mennyi ideig volt beteg? Egyik pillanatról a másikra veszítette el a látását, vagy fokozatosan? Hogy tudta feldolgozni a veszteséget? Mióta van kutyája? Egyáltalán nem lát, vagy a fényt azért érzékeli?

– Nagyon lovagiasan viselkedsz, Nacho – mondta a lány, hátát az ajtónak vetve –, de tényleg semmi szükség rá, hogy kísérgess.

– Engedd meg nekem, hogy udvarias legyek – morogta a férfi. Kezdett elege lenni belőle, hogy a lány folyton rendreutasítja.

Mire felocsúdott, Grace már el is tűnt a ház ajtaja mögött.

Nincs szüksége a segítségére? Na, neki aztán mindegy. Még jobb is így.

Felugrott a ló hátára, és dühösen elügetett.

3. FEJEZET

Nacho még akkor is zaklatott volt a találkozástól, amikor visszaért az *haciendára*. Úgy döntött, azonnal telefonál Eliasnak, hogy kérdőre vonja, és ragaszkodni fog hozzá, hogy Grace mielőbb visszarepüljön Angliába. Ha Elias nem tud szakértőt küldeni maga helyett, akkor kénytelen lesz valaki mást felkérni. Ebben az esetben legjobb lenne, ha olyasvalakit találnának, akiben mindketten megbíznak.

A beszélgetés azonban egészen más irányt vett, mint Nacho remélte. Elias a védelmébe vette Grace-t, és egyúttal jól ledorongolta Nachót, amiért előítéletesen viselkedik, és nem ad esélyt a lánynak, hogy bizonyítsa a rátermettségét. Az indulatos kifakadást azzal fejelte meg, hogy meggyanúsította Nachót, miszerint lenézi a fogyatékkal élőket. Még azt is megkérdezte, nem lehetséges-e, hogy Nacho attól tart, a borai nem állják meg a helyüket egy olyan rendkívül tehetséges sommelier értékítélete előtt, mint amilyen Grace. Végül kijelentette, hogy sikeres üzletemberként nem vesztegetheti az idejét ilyen szakmaiatlan kifogásokra.

Nacho hagyta, hogy Elias kibeszélje magát, majd beleegyezett, hogy a lány maradjon néhány napig, míg kiderül, tudnak-e együttműködni.

– Ez igazán nagylelkű magától – reagált Elias gúnyosan, de Nacho figyelmét nem kerülte el, mennyire fontos számára ez az ügy.

Elias őszintén aggódott a lányért, úgy tűnt, apai érzéseket táplál iránta, ami nagyon szimpatikussá tette Nacho szemében.

Hát jó, akkor kénytelen lesz lejátítani ezt a meccset. A lényeg, hogy mielőbb megszabaduljon Grace-től. A tapasztalatai arra tanították, hogy még a legerősebbnek tűnő nők is összeomolhatnak, ami katasztrófához vezethet.

Nacho leugrott a lóról a vendégház előtt, a kantárt lazán átvette a kerítés egyik oszlopán, majd odasétált az ajtóhoz, és bekopogott. Odabenn ugatni kezdett a kutya.

Hallotta, hogy a lány kellemes, megnyugtató hangon köszönetet mond az állatnak, majd elindul az ajtó felé.

– Nacho? – mondta Grace egészen más hangon, mint ahogy Buddyhoz beszélt.

– Tudtad, hogy én vagyok?

– Persze. Megismertem a lovad lépteit. De a kopogásodról is felismertelek volna: csoda, hogy nem fordult ki az ajtó a sarkaiból. Egy mérföldről is érzékelnél a belőled áradó feszültséget. Mit tehetek érted?

Nacho alig jutott szóhoz. Lucián kívül senki nem beszélt vele ilyen magas lóról. Vajon a lány mindenkivel ilyen hangot üt meg? Egyfajta védekezési mechanizmus ez nála, amivel a kiszolgáltatottságát kompenzálja?

– Jobb lenne, ha átköltöznél a főépületbe – tért a lényegre a férfi.

– Ezek szerint beleegyezel, hogy én mondjak véleményt a boraidról? Beszéltél Eliasszal?

– Ahogy bizonyára te is.

– Szóval maradhatok? Nagyszerű. De nem értem, miért kellene a főépületbe költöznöm.

– Mert ott sokkal több segítséget kaphatsz.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte a lány éles hangon.

– Úgy értem, hogy ott sokkal jobbak a körülmények. Kényelmesebb lenne neked.

– Itt is nagyon jól elvagyok, Nacho. És semmiképp sem szeretnék a terhedre lenni.

– Ne butáskodj, Grace! Hogy lennél a terhemre?

– Például úgy, hogy még jobban feldühítelek, mint eddig. Vagy úgy, hogy folyton szükségét érzed majd, hogy lábujjhegyen jársz, és gondoskodj rólam. – A lány türelmetlenül legyintett. – Mikor hiszed már el, hogy nincs szükségem különleges bánásmódra?

- Nem tudom. Azt hiszem, még beletelik egy kis időbe.
- Hát nem látod, hogy képes vagyok önálló, független életet élni?
- Amíg nekem dolgozol, ugyanaz a bánásmód illet meg, mint az összes többi alkalmazottamat.
- De én nem neked dolgozom, hanem Eliasnak! Ha szájalomra lenne szükségem, egész biztosan nem hozzád fordulnék.

Durr! Grace becsapta az ajtót az orra előtt. Nacho megdörgölte a homlokát, majd dörömbölni kezdett.

- Mit akarsz még? – nyitotta ki az ajtót a lány újra.
- Bemehetnék egy pillanatra?
- Végül is ez a te házad – vonta meg a vállát Grace.

A férfi belépett a szobába, ő pedig úgy érezte, túl kicsi a tér kettejük számára. Soha senki nem volt rá ilyen nyugtalanító hatással. Nacho Acosta olyan vágyakat ébresztett benne, amik lehetetlenné tették a racionális gondolkodást.

- Látom, hogy remekül boldogulsz egyedül, Grace – szólalt meg Nacho.

– Akkor ne atyáskodj fölöttem, kérlek! És ne akard jobban tudni, mi a jó nekem. Nem én vagyok a legszerencsétlenebb a világon, egy csomó ember sokkal rosszabb helyzetben van. Nem azért vagyok itt, hogy sajnálj, hanem azért, hogy elvégezzem a munkámat. Mindössze annyit kérek tőled, hogy bánj velem úgy, mint bárki mással. Nem kell kísérgetned, és ha bármilyen információra szükségem van, meg tudom beszélni a munkatársaimmal. Amikor végeztem, elküldöm neked a beszámolómat. Észre sem fogod venni, hogy itt vagyok.

- Grace, mi lenne, ha leülnél egy kicsit?
- Inkább állva maradok, ha nem bánod – makacskodott a lány.

– Ahogy akarod. Egyébként igazad van, tényleg beszéltem Eliasszal. Megegyeztünk, hogy teszteled a borainkat, aztán visszarepülsz Londonba.

– A megbízatásom ennél sokkal többről szól. Fogalmad sincs a szakmai tudásomról, hiszen még nem adtál rá alkalmat, hogy bebizonyítsam, Elias nem azért küldött ide maga helyett, mert megbolondult.

– Túl drága az időm ahhoz, hogy kezdőkkel bajlódjak. A családom vagyona a tét, nem vállalhatok felesleges kockázatot. Azt akarom, hogy egy komoly, elismert szakértő mondjon véleményt a boraimról.

– Aha. Szóval nagy kegyesen megengeded, hogy megkóstoljam a borokat, de nem érdekel a véleményem, mert kontárnak tartasz.

- Sajnálom. Tudom, mekkora csalódást okozok ezzel...

- Nem, fogalmad sincs, mekkorát.

- A magángépem természetesen hazafelé is a rendelkezésedre áll.

– Nincs szükségem rá. Akár hiszed, akár nem, tudok magamnak repülőjegyet venni és taxit hívni.

- Gondolom, a kutya kicsit megbonyolítja a dolgot.

A fenébe! Erre valóban nem volt felkészülve. Ahhoz, hogy Buddy normál repülőgéppel utazhasson, jó néhány dokumentumot be kellett volna szereznie.

- Mindent meg lehet oldani – jegyezte meg kevésbé támadó hangon.

– Bizonyára, de teljesen felesleges, én már mindent megszerveztem. Elias miatt ne aggódj, majd én tisztázom vele a dolgot.

- Hatalmas hibát követsz el.

– Túl nagy falat ez neked, Grace. Elias olyan felelősséget tesz rád, amire még nem vagy felkészülve. Én pedig nem engedhetem meg, hogy a pincészetem játssza a kísérleti nyúl szerepét. Ennél sokkal nagyobb a tét a családom számára.

- Azt mondtad, beszéltél Eliasszal. Ennyire nem bízol meg az ítélőképességében?

– Tudom, hogy ő a legjobb a szakmában. De miután valaki mást küldött maga helyett, valóban megingott a bizalmam.

- Csak azért döntött így, mert az utóbbi időben gond van az egészségével.

Nachót láthatóan meglepte, amit hallott.

– Én nem vettem észre semmit. Sajnálom.

De nem annyira, hogy megváltoztasd a véleményedet, gondolta Grace keserűen.

Hallotta, hogy a férfi kinyitja az ajtót. Tulajdonképpen nem hibáztathatta a döntése miatt. Érthető, ha még mindig azt az éretlen lányt látja benne, aki egy bárpult mögött kereste a kenyerét.

– Mi lenne, ha már ma este megejtenénk a kóstolót? – Ez az egyetlen esélye, hogy meggyőzze Nachót a szakértelméről. – Gondolom, Elias neked is eldicsekedett a verhetetlen ízlelőbimbóimmal. Mit szólnál hozzá, ha kihívnálak egy borpárbajra? Vakkóstolóra, természetesen. Nem kell bekötnöd a szemedet, elég, ha a címkéket eltakarják. Így is előnyben leszel velem szemben, hiszen te látni fogod a bor színét, állagát. Nekem kizárólag az illatokra és az ízekre kell hagyatkoznom.

– Szóval úgy véled, előnyt kell adnod nekem?

– Majd kiderül.

– Rendben. De ha elveszíted a párbajt, még ma este hazarepülsz. Áll az alku?

– Nem fogok veszíteni.

– Hm. Örülök, hogy ilyen magabiztos vagy. Hatkor érted jövők.

– Rendben.

Grace tett egy lépést a férfi felé, hogy kikísérje, de sajnos elvétette az irányt, és megbotlott egy székben.

– Hoppá! – ugrott oda hozzá Nacho.

A lány hirtelen a férfi karjaiban találta magát. A világ néhány pillanatra biztonságos helyé vált.

Örültség! Hiszen egyáltalán nem szeretné, ha Nacho csak azért védelmezné, mert elveszítette a látását! Az lenne jó, ha egészen más okból szorítaná magához. De persze erre semmi esélye...

– Ül le egy kicsit, Grace. – A férfi hangjából aggodalom áradt. Ezek szerint esze ágában sem volt megcsókolni. Miért is akarna bármit egy vak lánytól, amikor a világ összes nője a lábai előtt hever?

Amint Nacho kilépett az ajtón, az öklével belebokszolt a ház falába. Nem érzett fájdalmat. Még mindig Grace-t érezte a karjai között. Hiába minden küzdelem, a lány elementáris hatással van rá. Nem találkozott még ilyen izgalmas személyiséggel. Megzabolázhatatlan szellem, vibráló intelligencia, ellenállhatatlan erotikus kisugárzás... Nem lesz könnyű dolga. Iszonyatos erőfeszítésébe került, hogy ne csókolja meg az imént. Hirtelen ráébredt, hogy az esti találkozásuk komoly veszélyeket rejt magában.

Miután Nacho elment, még nagyobb sötétség borult Grace-re. Befészkelte magát a fotelbe, és a gondolataiba merült. Újra meg újra átélte a pillanatot, amikor a férfi mellkasához préselődött, hallotta zakatoló szívét, de amit titkon remélt, amit áhított, az nem történt meg.

Ugyan ki akarna egy vak lánynak udvarolni? Akárhogy erőlködik is, hogy bebizonyítsa, ér annyit, mint mindenki más, nem tud változtatni azon a tényen, hogy nem lát.

A sors iróniája, hogy a férfi karjaiban néhány pillanatra ő maga is megfelekedett a vakságáról. Néhány mámoros másodpercig úgy érezte, hogy a világ nagyszerű hely, ahol csodálatos dolgok történhetnek vele.

De súlyosan megfizetett ezekért a felhőtlen pillanatokért. Amint a férfi kilépett az ajtón, a sötétség sűrűbbé és fojtogatóbbá vált, mint valaha.

Grace a levegő változásából érzékelte az idő múlását. Közeledik a hat óra, fel kell készülnie a találkozóra. Bármi is zajlik kettejük között, az nem befolyásolhatja a munkáját. A lehető legfelkészültebben akart nekivágni az esti borkóstolónak.

Lucia okos rendszerének köszönhetően a kiadós zuhanyozás után nem volt nehéz kiválasztania a megfelelő öltözetet. Fehér, háromnegyedes nadrágot húzott, hozzá szűk fazonú farmeringet és elegáns szandált. A haját copfba kötötte, majd kisminkelte magát. A rehabilitáció során szerencsére ennek a trükkjeire is megtanították. Eleinte Lucia szolgált élő tükörként a számára, egy idő után azonban már annyira automatikussá váltak a mozdulatai, hogy nem kellett attól félnie, elront valamit.